

V. Červen '82

Přišlo jaro, na zahradce v Sirotčí ulici jsme obdivovali troubící jeleny. Milostně řvali uprostřed cibulí a tulipánů a tlustý pejsek také cosi ~~maximálně~~ něžně posílal do slunce slabého v neduživém kouři. Malý František si zamiloval sousedí hrajičích si nedvěďů v parku Ježky Jabůrkové. Po vysvětlení, že je to "méda", sousedí nazval éda. Včera se zadíval na bustu Karola Schmidtkého v naší ulici a po chvíli vzdychl - éda ...

Je jaro a my všichni se navštěvujeme a novou svěží ironií, a rozhovory o nové formě, fragmentovaném myšlení, o kaleidoskopu myšlenek sci-fi, pokleslých žánrech i evangeliu sv. Marka.

Moris ošetřuje rostliny jedem, aby se měl čím pyšnit Havířov, to másto květů, potratů a teplých bytů. S výrazem potápěče si klesí cestu latinskými názvy jedů a hnojiv, zlomocených durmanů a rozličných vonících konifer-. Doma maluje obrazy - výlety do snů krajů předemtně zelených, kde nebe je vysoké a jehličnany plné šišek. Permanentní zelen, ohnomoxyd ohnivý, chromoxyd tupý, veronézská zelen, brandlova zelenáskvělá, zem zelená.... Hory v dálí dávají bezpečí. V bažinách svítí nebe. Klikatým stehem se vinou cesty perspektivou lehčí eteru k horizontům duchovním.

Tak hlavu opřenou o lem snu se probíjí šedivýma ferblem po vlcích okopávaných lidmi a přece jimi nedotčen..

Bratr Jan se vrátil z Vídnavy, kde si tlocvikaři ve spolupráci s armádou vytvořili hermeticky uzavřený tábor. Studenti Palac. ~~xxx~~. fakulty chlapi a dívky se plazili bahnem, zdelávali nástra- hy bariér a plyn. maskou stríleli malou ráží.

"Správně vidíme svět jen přes mřížidla pistole"

"Kakája nátura, takája kultura, kakája kultura, takój naród....."

Do básní Máchovských čere se ironie, věčná příroda, obnovující se život, strony i konstrukce, skřípající nádraží dálky setřené železnou oponou, vidina trojské Heleny, dělejší smutku i svátku, utrpení přírody, člověka tvořeného aby tvořil, člověka - Krista.....

Monka se již potřetí přestěhoval. Míí teď na rozhraní dvou šedivých obvodů v zamřížovaném činžáku, který vypadá jako banka nebo spíše jako satlava. Železné balkony lámoují teplá bytová jádra. V osmém patře s výhledem na "prospekt Lenina" odpočívá v eliptické korbice dcera Jana. V pracovně oddělené závěsem se valí kapitál K. Marxe, atlasy ryb, ~~xxxxytáky~~ obojživelníků, plazů, ptáků i savců, poesie a literatura duchovní.

Jaro přešlo a léto se propadá na dno žiznivých olbání. Neustále se houpe železniční kyvadlo Ostrava-Brno, Ostrava-Člounec. Vidáme se o víkendech. leny stádně na plechové střechě v objektu koksovny Trojice. Přes hničící železo, zpuchřelá bednění a dusivá, benzénové výpary se prolamuje svým štěstím až ke kopřivě a sladké nůze. Pod apokalyptickou oblohou fialové šedi bojuje s troskami chladících věží. Tvrdé, chruplé obrysy. Trámy betonu. Člověk se chvěje až někde za obrazem. Utíká skvrn - živý v mrtvém.

Čelkové hájky jsou plné životů na sesuvných srázech hald. Mají tu lopuchy, kopřivy, bezy, divizny....kam plivneš, tam to vzklíčí.

Koupali jsme se v "prizračném večernímu" a přečerpávacích nádrží.

Čas o světlosti dobrých 40 cm chlila proud vody, doslova plnou hubou. Kuay, chuchvalce vody nám padaly na hlavy, když jsme se tetelili na mříži nad odtokem. Otemřely se sudy štoudve a škopky. Voda vyráží dech. Na břehu, nad prkenou palubou stála jakási latrina - styl Rozmar- né léto a kolem voněly do šife prostřené lopuchové listy.

Jaro přešlo a léto se propadá na dno žízňivých džbánů a vytlačených
železničních dnů/nejodpornější pivo mají na nádraží v Přerově,
Dany říká, že i v Třebové, ale tak daleko já dojeďu jen málokdy/.
Teď je vedro i v noci, Sladké Vítkovice, .Teplý tér na střechách.
Seděli jsme v atelieru v horizontálních mžitkách cigaretového kouře
jako hovorili a oklepávali popel do plechových spouš - krabic.
Všude se válejí obrazy, těžké bloky, mosty rezatě zaražené do paměti
Honke

svou odhodlanou ostravětinou chlácholí úzkost, tu která zatíná vý-
honky do prasklin v puklé kouli kterou roste a svými uzlovitými
stvolky nás spojuje. Člověk se chvěje a člověkem - žije v mrtvém.
Honke mluví a mluví a seká délky ve vzpomínkách na Malého dědka
z Kunčiček. Je vidět už jen brýle v tom šeru. Nepokoj. Ne - po - koj.
Dany jako sup si zapaluje . . . cirká mu rozvíří krev v očích.
Noc se na nás valí jako proud teplý a dusivý, obrací nás vzhůru no-
hama, škube zápěstí a lokty - ale dechu nenabereš.
Jaro přešlo a léto se propadá na dno žízňivých džbánů.

Dany + Jan

Edo to 1600?

Hostií hosty
 Hosty self-enf
 Vítají hosty
 Hosty zblavení
 Hostyif
 Zblíží
 s mě
 Zhnusení
 Vězení
 Vězení
 Smreení Smreení Smreení
 Vězení

Forde

Cibule tulipánů opilé barvami plazení

Černě vetřelá do kadavů

Cibule opilé vytrh' jsem za semě

a polomrtvé ti je kladu do košíčku.

Cibule prýtliví se suchých lesků drobných hlodavců

ty díry po očích, ty stěpy ochráník narozemních píků.

Lodiny s paličkami bubnují na pale skřipavíci surti

trávy už raší ve tvářích

Koruny vznášejí pylou a plátky okvětní se vypon s křen

sruší perličky hoří kví v tom lese střelném

Penky rozlepené a dlaně bezměřé

Na křečkách hlavy tulipánů

urvané pod krkem v májové agónii

nekvašených nosí.

(Dany)

Běl

To řídké vlasy starců
 Penenství košile
 Beranů vlna
 Rozkvetlé trny
 Soufalství lože nemocných
 Plínky

co mladý čas

savinut je v nich

Nevinností dno

Kůn nad střechami

lekničky labutě lílji a

plátno

ramory chrámů

Bívéí paže

jen hřeben mraku

co zdvihl z šedých domů

svůj pohled vzhůru

nebi.

(Jan)

Pro...

(1930)

Tvé dopisy

přichází

Do večerů mých modrých

Bolubi unavení

Skládají křídla

A v bílém peří vroucně

Těpe tvé ptačí srdce

Ty jsi

mladý jarní den

Na prahu jeskyně - noci

Máš - snad všechny barvy

Od bílých ulh

Přes růžové skvostání

Až k hektické

žervení vášně

Pak odvíjí hlavu

Pouští své vlasy po větru

A rozplyně se celá

V klavírním notu

kteří nás provází

až do večera.....

(Jan)

Na hradě

Gotický chrám s barokní věží

Obelisk pražský

Sádková osátka v tunelech pro vládní vozy

Balkóněk, kde mluvil také Adolf Hitler

Svatý Jiří někdy mluví

natínco drak ohří proti větru

(Dany)

Kádrová rezerva

Z Hory snesli na Vrch

Příkaz:

Navrhnout a přijat

Do partaje

KÁDREZ 0384

Na Vrchu podumali

přepsali

poslali na Níž:

Navrhnout a přijat

Do partaje

KÁDREZ 0384

Pozn.1.: Pohovor neprovádět -

- z Hory směrnice nepřišla

Na Níži podumali

přepsali

poslali na Základ:

Navrhnout a přijat

Do partaje

KÁDREZ 0384

Pozn.1.: Pohovor neprovádět -

- z Hory směrnice nepřišla

Pozn.2.: Dle starších směrnic -

- Navrhnout a přijat

Bez pohovoru

Na Základě podumali

navrhli

nepřijali

KÁDREZ 0384

Neprojevili zájem

Zájem však projevili na Hoře

Poslali na Vrch

Příkaz

Na Vrchu pokývali

přepsali

poslali na Níž

Na Níži pokývali,

přepsali

poslali na Základ

Na Základě pokývali

vzali gumu

vymazali KÁDREZ 0384

vystřčili z kola ven

x x x

Ok ubývá na řetězu

Kroky

Roky

Tik

Tak

Padá první

Tenkrát kdyby

Kroky

Roky

Tik

Tak

Padá druhé

Moh' jsem být

Kroky

Roky

Tik

Tak

Zatím jsem jen policajtem

Kroky

Roky

Tik

Tak

Policajtem na důchodě

Kroky

Roky

Tik

Tak

Už mě nesou na lafetě

Kroky

Roky

Tik

Tak

Coś udělal pro svět fízle

Kroky

Roky

H O V N O

Handy

Kvartet sešel v zahrádce Pásmu

Stolky bílé

Stůl bílý

Stůl bílý

postel

Pelce

Doje pivo - Pivo sem

At se sedí

Poděbradky

Chytají se svatě

Branky

Marie Karla, Iljida

Doje pivo - Pivo sem

Na první se....

pivo sem

Vychází se???

Klepá poka

Se se vrtí

o sed třetí

Habiska

ta hnusná

lidka

Pasávků pívákem

Doje pivo - Pivo sem

Na divot se....

pivo sem

Program struny

Program vlády

Program viny

Program úrody

Občasná vln

o dopově

Na Vánoce se.... pivo sem

Pivo je 30h

Se se vrtí

Se se vrtí

Plavá se

Eunuch

plavá

Eunuch

chleba

Piviskem si splatí

Mich

Doje pivo - Pivo sem

Se se vrtí

Se se vrtí

Doje pivo - Pivo sem

Hande

přelís krátké stíny...

přelís krátké stíny
oči mravenčí
Jablono šeptí za okny
jablka pŕek v šŕevce
Kŕkŕ ti pŕkŕ - kak -, a pak
se stratí pod peřinou...

přelís krátké stíny řimny Apple
duřim agnosticismu
podívá přety řarŕŕ
a maso padá a prstend...

Dva kraby a jeden stŕed
Uprostŕed nadí Bŕh a dorŕŕŕŕ vŕny...
stŕj nŕhc.....!
klatŕ je duřim
a přelís krátké stíny nŕ....

Zavŕel jsem oči mravenčí
a vŕe se vo ŕne ohvŕje
PO OVOCI JEJICH Pŕŕŕŕŕ JE

(Dany)

Endogenní deprese

Tam z nebe visí kabely
a včelí jaká konstrukce
vrhá jen černé díry

Novory varhan pod žarou
horizont parku mrtvých hněd
a hluk z přetržených sirek

Tam z ničeho nic
v životě potlačilých drubných křídla
a všim tím vesedejším
příběhové konstrukce, skalpely, bambusy
sajedou do duše

Nejít pohybu a není zbytků
na mozku strašně trhliny touží po přemostění
Nervy si přeji kruci-fix
horizontály smetené pod pítalami
Po oknech sjíždějí plameny
podhodí avinsky bolí
tráva už hoří v prostoru
živory, prachy padají
obrazy trhají své podoby
úniku ne ní

V propasti deprese
vakcíoní nepřichází
všechno je v puklinách
neklid na rostlinách
a hlasy mlčí

Tam není kam se hnout
musíš to přetřhnout
svou vlastní smrtí

(Dery)

ROZHOVORY

hovoříme spolu hovořit
dlouho až k rozblešku
jinak stín přejde po adě,
roztrásená ohřívá větru
zafouká doalice,
a my budeme zase námi -
okna panelových domů...

Duše není
zdravilavý kapesník
pro moskovské hlavy
umění není
zbytečné,
krása je krásná,
i když křiví lidé
hrušně otvírají ústa...

Pod vraty únavy
někdo ruka náhle
ti šetřinou podá
klíč..... Světlo
je konečným rozměrem tmy

rozšíření v pulsuje i
telesnost vstáváme
s husí kůží
souhlas střevy v neuvěřitelných
neurčitých vyhláskách.

Hovoříme spolu hovořit
dlouho až ke křeslu
dlaně to někdy chápe
co je cesta
obláčky v šeci
jak osada správně sechala
v mistra.....

Ti kdo se spustí dila
bopnají jak hruščí jablka
v rajské zahrádce,
Ti kdo se spustí slova
svraccí projev
do klozetů celá,
Ti kdo se spustí lásky
onamují dny
zmoření vlastnictví,
Ten kdo se spustí křák ky křemene
je blázen
a hnojem
v e vnějšnostech nocí/eh

Hovoříme spolu
s těsného omamí
se zvlhlých ideálů
ze scestí drah
s provlhlých adí
v křesle křesle drah.

Hovořme spolu
vtrříc sebi na sraky
vtrříc přítelům
na odvrácené straně lůny
i bez očí hledme
skrz slepotu, jeden
druhému do tváře.....

svět bouřná
klacký drůty a pah/ly
domnatické dohy stvou
stvou lan přes kolejiště
o nozi životelno
nozi zachráněná
dej azyl sch/len/
pod prama očny
ne lid-sk/ah operet.

Hovořme spolu
v mstlivé stroucaní
přerva m/ah větru strun
jak hromů sém
le š l o v š k
když města h bitovní
k podnikU
dny tlakou do hlav
kde mají kniada
a n š l š
Když?
o křídlech ontál bys?
ty k sebi přiražený

Nooi jsou nícké
a čím dál nižší budou
cesta se dřít
jak neproct mále
posření lidí nás mjeji
posření lidí mjíme
v překocenosti vlaku
zkus ještě najít
sila k rozhovoru
"když osika se zatřese
pod šedým nebem
deprese"

Musíme spolu hovořit
bezeslov dlouho
až k lásce
le jsou křídla nad větou
jsou strany nad kolony
i pulez se kdesi vysoko
klane korunu
a nikdo je tě neuměl
pod dlaní odpustění
jeme spolu
jeme spolu otevření
vtrříc sebi nožem
i staré ubité sebi

.....

Don se nachylí, ani nevíš jak, jenom kaštaný si pamatují v rozpraskaných větvičkách, že jsi tu přišel za přáteli, a prázdná zívá jícnem sedí, nikdy nedosáhneš bílostí ok ovislých našich květů, protože jsi moc dlouho čekal na roskoš, která se probouzí v údolích, tam, kde jen ruka může vsunout, jen ústa, je toha a oči zavírá, šert aby vstal zvinšlé filmy, biograf, a tak to chodí, že nezhasneš lampu, pocítš odpovědnosti, kolem spí lidé, břicha nacpa - ná kafečím stehny, chraptí je tras jazyka v dutině úst, formant formuje ton, vždy před půlnocí tu jede vlak a troubí ve tře nad zastávkami polí, zasedleci převalují v postelích své sny, hrochy podají, les prokládá světlem.

Nezrad nám kousavě prád lo, - půst bych měl držet i v oka m - křídlech absolutního bíla, blok myšlenek, čím dál víc rád to říkám, nic to neznamená, tak jako mládí básníci kacířijí a své pso zli, nikdy jsem nebyl v Montaně, a si jsem neviděl jak se Baltimore týpili v ranním slunci, dlaně jsou vle - sy má mlá, když je nevěstí v opra, dlaně je, když se ne - vstání v ústech, den je dlouhý ani nedohlédneš, že ik ovy - kop ti vyjekají zuby, když je slna, dívám se stola pod sukno a vidím jen dacku, tabuli, na tabuli napíště vygel a do sírorky vyslice, a tak a skulinam pokrývá se linum, a tak to má být, jsem bezpřísně oví pod okny, je rábot, kterou uotím až potom, teď to máš nějak vydráha, potom

Budu šťastný, fraudistický vklad Karleta, a ona byla dra - dice v lánu líta, muselo to být krásné v lánu líta, už nám sberili hotel u nádraží, děti co jsou přijedou teď, maba - dou vidět, že tu kdy jaký hotel stál, já tam chodil na lávu do oblíbeného přístavku v zahrádě, dynamit, snět trůně a cihe l, krvavé jako rozslapaný krudník, bez věcech estetic - kých naryk, den m šn rád lanskou krásu, i s potom, který má de-facto stejné složení jako mál, co je špatné na moři, nezžene se jí řízen, čím se za ene řízen, náhle se ocitá - me u saméské studnice, nechtěl bych pohorřit nějakého faráře, ale složitě jsou cestu, když chodím, rovná teď snad zapadá slunce nad pohorím Kinnok, ale i tam jistě jsou

Saméské studnice, kde lidé řízní po vodě života vědného, kdo ví co se na nás valí, a jaké proud y vědomí, svízání do tuhých vazeb jdou klavír, snad i lasice, ale nevídí co dál, jak se uhasí řízen, ani moč, ani pot, ani voda, kourí se z koutů, tam nad údolím, padají z mraků kapky vody, a já soufám, i když těžko tomu zahlédnout tvář, v roz - bitém arcade, ve střepích vržených do smetlů.....

(Jan)

Stěhování

Knihy

Malá

Radosti

Obložení

Popisují i e, enkové knihy

Bičíky

Sousedka už ví - stěhujeme se

Tak co, soucete?

Raději vyhoďte, než se stěhovat

Tak nějak soucete

(Ani jsme se nestěhili pomst

Vš se zase nebudeme znát)

Parák se baví

Raději obvyklé stěhy

Se také baví

Na korbě skladačích suta

Raději hrojí se v uzlech

Stěhovák si zapaluje cigarety

Raději dveře

Raději raději raději

Na chvíli skladač

Hand

Často sedívám u okna, dívám se na podlažici cizí a vnímám
o všem, který jsem udělal nebo udělat měl. Když jsem řadu
věcí mohl udělat i lépe. Jsem nešťastný, smutný, bezohledný, jsem
samotný a hluboce sám životem. Ojedinelé domy, pokud se va-
hám nějaké domy, bývají malé. I ty však slova prožívají jako
chvilu radosti a vřelosti štěstí, se kterými se cítí být bu-
u srdce rozbité. Chvilu pak vše nahrazen a nahrazen v bez-
slohu svého ohromného křivku a ten cíle procházející kolem všech
obchodů, promítá se si bez valného nějak vystavené zboží. Jak
nemám, tak se zde všichni lidé pohybuji o poslední den, a
sle v našem obchodě a textilu. I tak mám být ekonomický
obchod. Co vlastně všechno může být podstatnější? Ani všechno.
Už to těmto poslechům na nenahradí. Umělost kupříkladu, ho-
janské představení penze, v prameních, stromech, duševní bez-
kání - nekupuj, vidíš, že je to krásné a že všichni chtějí, rybní-
ky, prudký křak, bouřící se vše obchodů, milobohodů,
obchodních domů, prudký puls práce a aktivnosti, tuhosti i vy-
sokostí. Dívám se znovu do vlnění. Když ani nic nevidím.
A přesto mám, vší velká klidnost, svůj cíl života. Možná jen pár
otrávených předst v, ale nic více. Tak v toulce, vřede cítím od-
mítání. Proč, že co? Jest víš ani jsem odlišný a hlavně tím, že
mám své názory na věci kolem. Mám svou vlastní svůj krok k vedlejší
vřelosti. Klade štěstí dítěte, starci a radost a novými vřelými
komunistického vřelosti. Mám velká klidnost, tuhosti. Co vlastně
jsem očekávám? Ano, klid, peníze, velký business. Jaki nervozita-
nost? vlastně k čemu? Vždyť žiješ starost samo a je-li nemocný,
stejně musí k lékaři. Napadá mě myšlenka sama hl d. Prohléd-
vám knihy. An, jeden papírový se máš, celá desetiletí. Roz-
hlídám se na prvo, mlýno, i zahrady. Vřede musí pítomný, ale
že stanním, potěšením jítla mlu. Věrná se vřede. Je v průhled
kter až těm. Proč jsem zde vůbec lež? Doum mám jítla dost
a tedy - se těm s sebou a klid. Vřede nemysl. Vždyť je ani
nějaký. Věrnými se podstatného bistro. Jest lidé stojí ve frontě
a tak se svou dává. Věrnými se. - Jak co to bude? - Vřede
obchodů - vřede klid přiléhavě prořezávky. - Věrná a těm
ani by. - Vřede se okraj. Věrnám svou kral, latím a uso-
dím k nejbližšímu státní. Také by občas mohli upoutat citit státní
společnosti. Věrná je klid, státní, hořice opravdu neho-
bí, že všem všude ještě bysly, vřede, vřede neaktivně.
V vřede potěšením klidně státní opily, vřede, ještě občas klid-
ních než já.

- Věrná, vřede - - Když do dráhy, ty vřede? -

- Lžeš se ty obchodník - v klidu dojdím. Vřede opily
státní si nevěrná. Vřede opily na vřede prudkou bolest.
Jen to při dopadu sadu. Vřede o rali, vřede se a pak se
vřede vřede. Vřede se vřede. Jest štěstí při odchodu odpor-
něm vřede vřede vřede. Vřede, že by těm na to máj okraj,
klidně pět dopad la. Je vřede klidně vřede i s celým vřede-
ním osazenectvem. Vřede si, že vřede v vřede po tom jítla kral
s klidně opily. Ani vřede, že má to vřede. Věrná byl vřede
do vřede. Je vřede. Vřede ruce do vřede a v vřede si vřede
klidně. Je to o vřede klid, že bude pak? Ani nic. Vřede.